

LEIF DAVIDSEN

JÄLKIÄ JÄTTÄMÄTTÄ

Jälkiä jättämättä

Leif Davidsen

Jälkiä jättämättä

Suomentanut Sanna Manninen

SAGA Egmont

Jälkiä jättämättä

Translated by
Sanna Manninen

Original title
Den ukendte hustru

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 2006, 2023 Leif Davidsen and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727096346

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Punaisen torin jo näin,
se peittyi mattoon valkeaan,
oli oppaanani mulla kaunis
Nathalie

Syttyi vallankumous,
koitti vapaus, oikeus,
sen kuulla mä sain.
Mausoleumi Leninin,
kahvilassa Pushkinin
hän joi kaakaon vain.

Kun sinut kotiisi vein,
sai lämpö posket hehkumaan,
sinun luonasi sain lepohetken,
Nathalie.

Pierre Delanoë
laulusta "Nathalie", säveltänyt Gilbert Bécaud,
suomentanut Saukki

1

Sanotaan, että kaikilla ihmisillä on salaisuuksia, joita he eivät koskaan paljasta edes lähimmilleen. Sanonta saattaa olla kulunut, mutta eivätkö nimenomaan latteudet luonnehdi ihmisen elämää? Saatamme muistella elämäämme kuin elokuvaa, joka on täynnä kohokohtia, mutta tilinteon hetkellä huomaamme, että suurin osa on ollut arkea. Minä pidin arjesta enkä ajatellut olevani erityisen syvällinen, mystinen tai salaperäinen. Mutta varmasti ihminen näkee itsensä eri tavalla kuin hänen ympärillään olevat ihmiset. Tutkijana työskennellessäni yritin pitäytyä konkretiassa. Liikemiehenä pysyttelin kouriintuntuissa asioissa, jotka oli mahdollista kirjoittaa paperille. Keskityin tieteellisesti todistettaviin faktoihin ja jätin sielullisen puolen psykologeille, papeille ja lennokkaille taiteilijoille. Kaikki oli paljon yksinkertaisempaa, jos asiat saattoi neuvottelemalla täsmentää sopimukseksi, jonka tekstistä ja rivien väliin kätkeytyvistä merkityksistä jokainen oli yhtä mieltä. Ehkä minun pyrkimykseni turvallisuuteen, porvarillisuuteen ja

ennakoitavuuteen johtui myös isäni kaoottisesta elämästä. Elämässä ei kuitenkaan ole oikeita vastauksia. Elämän yhtälö ratkeaa harvoin, sen opetuksen ehkä tarinasta sain.

Vaimollani oli monia tuntemattomia puolia aivan kuten hänen salaperäisellä ja mystisellä kotimaallaan, jonka hän turhaan yritti unohtaa. En ole koskaan väittänyt tuntevani hänen mielensä syvyyksiä ja muistinsa perukoita, mutta kymmenen vuoden avioliiton jälkeen uskoin oppineeni tuntemaan hänet niin hyvin kuin toisen ihmisen ylipäätään voi tuntea. Ehkä oli outoa että yllätyin niin kovasti, kun hän varhain eräänä huhtikuisena aamuna laski värikkään esitteen eteeni keittiönpöydälle. Silloin sain ensivaikutelman valkoisesta laivasta nimeltä Rossiija, joka kellui viattomana ja kutsuvana vehreiden, hedelmällisten peltojen läpi virtaavalla aurinkoisella joella.

”Haluaisin matkustaa tällä laivalla”, minun Nathalieni sanoi ja aloitti jo siinä keittiönpöydän ääressä sen kohtalokkaan matkan, joka muutti loppuelämämme, vaikka muutosprosessi oli ollut käynnissä jo kauan minun tietämättäni.

Muistanko tosiaan sen aamun, vai ovatko tapahtumat värittäneet muistiani siinä määrin, etten voi luottaa omiin sanoihini? Eivätkö sanat olekin yhtä petollisia ja epämääräisiä kuin tunteet, joita ne yrittävät kuvata? Tietenkin muistan millainen sää oli, mutta sää oli minun harrastukseni, joten sitä ei oteta lukuun. Sää on suure, jota voi arvioida ja kuvailla matemaattisin kaavoin. Ihminen ei ole. Aamu oli kylmä, kuusi astetta, raskaat cumuluspilvet pudottelivat sadetta jonka olin osannut ennustaa, ja navakka lounaistuuli heilutti pihalehmuksen oksia melkein uhkaavasti.

Jo se, että Nathalie halusi matkustaa, ihmetytti minua. Se, että hän halusi matkustaa Venäjälle, hämmästytti minua enemmän

kuin mikään muu. Vuosien ajan hän oli yrittänyt jättää maan taakseen. Hän oli mennyt niin pitkälle, että vältti tietoisesti äidinkieltä puhumista tai lukemista muulloin kuin työasioissa. Hän puhui tanskaa niin huomaamattomasti korostaen, että sitä tuskin kuuli. Koskaan aiemmin hän ei ollut sanonut haluavansa matkustaa. Hän oli tanskalaisempi kuin syntyperäiset tanskalaiset, ja me olimme aina lomailleet Mønin saarella sijaitsevalla kesämökillä, joka kuului puoliksi isälleni, vaikka hän kävikin siellä harvoin. Vaimoni rakasti anonyymia asuntoamme suurkaupungissa, sen suljettua pihaa ja tuntemattomia naapureita. Aivan kuin isoon väkijoukkoon sulautuminen olisi suonut hänelle hänen kaipaamaansa rauhaa ja turvallisuutta.

Halusin itsekin pysytellä lomalla kotimaassa. Työni vaati aivan liian usein lentokoneessa istumista. Olin matkoilla jopa sataviisikymmentä päivää vuodessa, ja usein minusta tuntui, että lentoyhtiöiden bisnesluokan istuimet olivat minulle tutumpia kuin oma sohvani. Lensin Yhdysvaltoihin ja Kanadaan, Isoon-Britanniaan, Japaniin ja Etelä-Afrikkaan. Minä olin yksi globalisaation synnyttämistä moderneista nomadeista, jotka lensivät San Franciscoon kokoukseen tai kongressiin ja palasivat kohta taas Eurooppaan. Kuusitoista tuntia lentokoneessa neljän tunnin kokouksen tai yhden konferenssipuheenvuoron vuoksi. Kävin usein maailman suurkaupungeissa, mutta en koskaan nähnyt muuta kuin lentokenttiä ja isojen hotellien anonyymeja, tehokkaita kokoustiloja ja funktionaalisia huoneita. Sähköpostista ja faksista huolimatta henkilökohtainen tapaaminen oli yhä tarpeen, kun sopimusten pienen pienet pykälät ja vivahteiden aste-erot vaativat katsekontaktia ja täydellistä yhteisymmärrystä. Minä olin nykyaikainen matkailija, mutta en koskaan turisti. Vietin lentokoneessa satoja tunteja,

mutta kymmenen vuoden aikana olin nähnyt vähemmän maailman nähtävyyksiä kuin keskiverto turisti yhdellä pakettimatalla.

Se oli minulle yhdentekevää. Rentouduin ja latasin akkujani kotona arjessa. Ja tunsin olevani etuoikeutettu ja onnellinen, koska Nathalie ajatteli samoin. Tanska oli hänen satamansa, josta hän oli saanut turvan ja uuden kansalaisuuden; paikka, joka oli työntänyt painajaiset hänen mielensä perukoille ja liimannut parantavan laastarin niiden haavojen päälle, joita hän vihjasi Venäjän aiheuttaneen hänelle.

Niinpä minä yllätyin sinä huhtikuisena aamuna keittiössä. Matkalaukkuni oli pakattu. Kävisin ensin toimistolla ja lähtisin sitten pariksi päiväksi Nizzaan. Nathaliella oli vain yksi tulkkauskeikka raastuvanoikeudessa, sen jälkeen hän voisi jatkaa pieneen hopea- ja kultasepänverstaaseen, jota hän pyöritti yhdessä ystävänsä Lisan kanssa. Tavalliseen tapaamme olimme syöneet aamiaista yhdessä ja jakaneet lehden ja vaihtaneet arkisia sanoja, kun Nathalie laski eteeni laivan kuvan ja teki yllättävän ehdotuksensa.

Katsoin esitettä. Siinä esiteltiin englanniksi Rossijaa, sulavalinjaista valkoista risteilyalusta, joka halkoi sinistä jokea kutsuvien vihreiden rantapenkereiden keskellä. Siinä oli valokuva hytistä, parista rotevasta kansallispukuisesta naisesta sekä luotettavan näköisestä kapteenista, joka seisoi ruorissa ja ohjasi laivaa turvallisesti Volgalla. ”Kelluva hotelli”, esitteessä luki. Se näytti hyvin miellyttävältä ja rauhalliselta. Vilkaisin tekstiä. Laivassa oli kaksi baaria, ravintola, kirjasto ja televisiohuone. Esite lupasi rentouttavaa matkaa osaavissa käsissä pitkin Venäjän suuria, salaperäisiä jokia Moskovasta Pietariin.

Hörppäsin kahvia, ja ennen kuin haukkasin sämpylääni sanoin:

”Kuulostaa hurmaavalta. Mutta miksi? Miksi haluat juuri sinne?”

Nathalie katsoi minua. Hänen silmänsä olivat hyvin tummanruskeat, lähes mustat, kuten hänen kiharat hiuksensakin, jotka hän oli kiinnittänyt soljilla niskaan. Hän oli pukeutunut tulkkauskeikkaa varten tummaan hameeseen, valkoiseen paitapuseroon ja mustaan liiviin. Siistiä ja tyylikästä. Mutta pukeutuipa hän miten tahansa, hän ei voinut kätkeä aistillisuuttaan, joka oli vetänyt minua puoleensa kuin hunaja ampiaista, kun tapasin hänet ensimmäisen kerran.

”Uskon että se tekisi meille hyvää. Minulle ainakin tekisi”, hän vastasi.

”Onko jokin sitten vialla?”

Hän hymyili. Hänen hampaansa olivat valkoiset mutta hieman epätasaiset. Saavuttuaan Tanskaan hän oli hoidattanut ne kuntoon kustannuksia ja kärsimyksiä säästämättä. Hän ei vastannut useimpien mielikuvaa venäläisestä naisesta. Hänellä oli kaunis oliivinvärinen iho, joka näytti hyvältä hänen tummia hiuksiaan vasten. Hän oli sekä eurooppalainen että aasialainen. Näkyvimvät piirteet olivat venäläisen äidin perua, mutta hieman vinot silmät, kellertävä iho, tummat hiukset ja hoikka vartalo viittasivat japanilaisiin esi-isiin. Silloin kun tapasin hänet, hän meikkasi vahvasti, kuten monet venäläisnaiset tekevät, mutta onneksi hän oli luopunut tavasta. Miksiköhän kommunistiset järjestelmät synnyttivät sellaisen tarpeen käyttää liikaa poskipunaa? Nathaliella oli melko korkeat poskipäät, mutta häntä luultiin usein italialaiseksi tai espanjalaiseksi. Hänen kasvonsa ja solakka vartalonsa näyttivät huokuvan etelän

aurinkoa ja voimakkaita tuoksua. Olin rakastunut häneen ensi silmäyksellä, ja rakkaus antoi elämälleni tarkoituksen työn ulkopuolella.

”Ei mikään ole vialla, hassu”, Nathalie vastasi. ”Mutta se tekisi minulle hyvää. Olen miettinyt sitä jo jonkin aikaa. Se voisi olla lahja meille meiltä itseltämme. Eräänlainen kuparihäälahja.”

”Miten tulit ajatelleeksi jokiristeilyä Venäjällä?”

Hän pudisti päätään kuin olisi halunnut heilauttaa ajatuksensa paikoilleen.

”En tiedä. Tai no, tiedän minä. Näin lehdessä pikkuruisen mainoksen Volgan-risteilystä. En ajatellut asiaa sen kummemmin, mutta se jäi mieleeni pyörimään. Sitten näin unta valkoisesta laivasta ja muistin puhelinnumeron. Eikö olekin outoa? Muistin numeron, vaikka olin nähnyt sen vain kerran. Soitin matkatoimistoon ja sain tämän...”

Innostuessaan Nathalie elehti käsillään kuin olisi tulkannut kuulovammaiselle. Hänellä oli kauniit, ilmeikkäät kädet. Ihossa oli yleensä kulta- ja hopeatahroja, mutta se ei haitannut. Se kuului asiaan, ne tekivät hänestä sen, joka hän oli.

Hän laski laivaesitteelle solakan kätensä, jonka sormessa oli kapea vihkisormus, ja katsoi minua silmiin. Näinkö jotain sinä aamuna? Vai muistanko vasta näin jälkeenpäin nähneeni Nathalien katseessa rukousta, pelkoa ja epävarmuutta?

”Luulin, että olit jättänyt Venäjän taaksesi.”

”Se on kotimaani.”

”Juuri siksi. Se on ollut sinulle paha.”

”Joskus pahuus on pakko kohdata. Katsoa sitä silmiin, jotta saa rauhan. Muuten se nousee pintaan painajaisunina.”

Laskin käteni hänen kätensä päälle.

”Oletko varma, ettei mikään ole vialla?”

”Olen, kulta. Kaikki hyvin.” Hän kuulosti hieman ärtyneeltä.

”No, jos sinä kerran haluat...”, minä sanoin. En ymmärtänyt häntä, mutta ajattelin, että asiasta voisi puhua myöhemmin. Minun piti lähteä. Ajatukseni olivat jo iltapäivän kokouksessa. Sitä paitsi tein hänen mielikseen aina kun voin. Hänellä ei ollut tapana heittäytyä hankalaksi tai asettaa suuria vaatimuksia.

”Haluan minä.”

”Siinä tapauksessa tietenkin lähdemme.”

”Sinä olet hyvä mies, Marcus. Hyvä ihminen.”

Se oli koruton toteamus, mutta hän sanoi sen niin vakavasti, että muistan sen vieläkin.

”Kaikkea kanssa. Nyt minun täytyy lähteä”, minä sanoin äänessäni ripaus ironista etäisyyttä, joka on luonteenomaista monille oman sukupolveni edustajille. Sitä tanskalaisuuteen kuuluvaa ironiaa, jota ulkomaalaisten on ehkä vaikeinta tulkita, saati käyttää, mutta senkin piirteen uudessa kielessä Nathalie oppi hallitsemaan hämmästyttävän nopeasti.

”Mihin aikaan lento lähtee?”

”Yhdentoista maissa. Palaan kotiin torstaina iltapäivällä.”

”Hyvä. Kai sinä muistat, että Camilla ja Nikolaj tulevat päivälliselle?”

”Muistan.”

Nousin ja tartuin laukkuun, jossa kuljetin papereitani ja kannettavaa tietokonettani. Ne olivat minun aseeni kansainvälisessä yritysmaailmassa, jossa minä taisteluni taistelin.

”Onko meillä varaa?” kysyin sitten.

”Totta kai on. Tiedät sen varsin hyvin. Sinä vain olet tuollainen vellihousu.”

”Se on jänishousu eikä vellihousu.”

”Älä sinä opeta minulle kieltä. Kummallakin tavalla voi sanoa.”

”Hyvä on. Minä luovutan”, minä nauroin.

Hän yhtyi nauruun:

”Sitä paitsi myin eilen kaksi kaulakorua. Kaksi kallista kultaista korua. On meillä varaa.”

”Hyvä on. Ota selvää asiasta. Puhutaan lisää sitten kun tulen kotiin.”

Kumarruin suutelemaan häntä suulle, ja hän silitti poskeani kuin olisin ollut pieni lapsi.

”Pidä huolta itsestäsi, Marcus. Rakastan sinua.”

Vasta Nizzan-koneessa annoin itselleni luvan miettiä keskustelua. Jos jokin minun luonteessani todella ärsytti Nathalieta, se oli kykyni unohtaa yksityisasiat heti kun pääsin töihin. Mutta työ oli aina ollut elämäni tarkoitus. Olin kunnianhimoinen ja kurinalainen ja pidin työnteosta. Miten muutenkaan ajan saisi kulumaan? Sitä paitsi olin rationaalinen mies, eikä minun mielestäni kannattanut spekuloida asioita, joille ei voinut välittömästi tehdä mitään. Elämä sujui parhaiten, jos keskittyi nykyhetkeen ja käytännön askareisiin, joista arki kuitenkin loppujen lopuksi koostuu. Minä rakastin Nathalieta. Minä kunnioitin häntä ja annoin hänen elää elämäänsä samalla kun elin omaa rinnakkaista, mutta lujasti häneen kiinnittynyttä elämääni. En voinut kuvitellakaan elämää ilman häntä. En voinut kuvitella erilaista elämää kuin se, jota me elimme. Ehkä se oli vain mielikuvituksen puutetta? Ehkä olin tylsimys, jota ei kiinnostanut pohtia hyödyttömiä tunteellisia ja metafysisiä asioita. Pidin etäisyyttä elämään ja suhtauduin ylenmääräiseen tunteiluun samoin kuin ne kolme tanskalaista liikemiestä, joiden kuulin keskustelevan äänekkäästi takanani olevalla penkkirivillä.

Heillä oli meneillään pieni strategiakokous. Minua hymyilytti väkisinkin. Monet tuntuvat luulevan, että lentokone on yksityinen eikä julkinen tila. Ihmiset puhuvat kaikesta mahdollisesta lentokoneesta. Ehkä he luulevat keskustelunsa hukkuvan lentomeluun. Ikkunapaikalla istuva mies oli ilmeisesti ylimpänä heidän pikku hierarkiassaan, ja hän teroitti moneen kertaan muistion luottamuksellisuutta. Minulla ei ollut mitään vaikeuksia kuulla mitä he puhuivat, kuulin myös sylimikron naputuksen, kun joku heistä teki korjauksia muistioon. Oli yhdentekevää, mitä he myivät. Kuuluimme samaan heimoon: globaaleihin liikemiehiin, jotka nousevat lentokoneeseen yhtä tottuneesti kuin muut nousevat bussiin. Kuulin että he olisivat kaikki lähdössä uudelleen matkaan parin päivän kuluessa.

Kun SAS:n henkilökunta tarjoili kevyen aterian, miehet panivat tietokoneensa sivuun, ja pomo sanoi leppoisaammalla, varmasti omasta mielestään miehekkäällä äänensävyllä: ”Onko homma hallussa, Knud Jakobsen?” Knud Jakobsen vastasi samassa hengessä: ”Se on työn alla.” Kolmas mies sanoi: ”Mutta mikä homma sinulla on hallussa, Knud?” Knudilla oli vastaus valmiina: ”Elämä ja kuolema, ääretön maailmankaikkeus ja muutama muu pikkuasia.”

Minusta tuntui samalta kuin Knudista sinä huhtikuisena päivänä, suhteellisen uudella vuosituhannella, joka jo toisti edellisen vuosituhannen virheitä terrorin ja sodan muodossa. Minullakin oli hallussa elämä ja kuolema, ääretön maailmankaikkeus ja muut pikkuasiat. Minun taivaallani ei ollut pilviä, eivätkä epämääräiset ajatukset häirinneet mielenrauhaani ja ehkä hieman omahyväistä ylimielisyyttäni. Iloitsin kotiinpaluusta jo menomatalla. Uskoin että pääsisin lähtemään töistä lounasaikaan perjantaina, ja jos sää sallisi, ehdottaisin

Nathalielle viikonloppumatkaa mökille. Häntä ei yleensä tarvinnut kauan suostutella. Hän rakasti paikkaa yhtä paljon kuin minäkin. Käytimme kesämökkinä Mønin itärannikon kätköissä sijaitsevaa pientä olkikattoista, ristikkorakenteista taloa, jossa olisi voinut asua ympäri vuoden. Kunnanisät olivat kuitenkin suurpiirteisiä ja sallivat vuokraamisen tilapäiseen käyttöön. Muutama verokruunu oli parempi kuin ei lainkaan verokruunuja tyhjästä talosta. Oikeastaan talo oli vuokralla kirjailijaisälläni, mutta hän asui kolmannen vaimonsa kanssa Provencessa ja kävi hyvin harvoin Mønillä.

Söin lentokoneruokani miettimättä mitä työnsin suuhuni ja join palanpainikkeeksi kivennäisvettä. En yleensä syö niin hajamielisesti, mutta minulla oli nälkä, eikä lentokoneruoka kuitenkaan maistu miltään. Halusin vain ottaa paperini taas esiin ja jatkaa työntekoa. Viereisellä paikalla ei istunut ketään, joten levitin tavarani sillekin. Kymmenen kilometrin korkeudessa pienestä ikkunasta näkyi vain pilviä. Jossakin alapuolellamme oli Saksa, mutta minä näin vain valkoisia ja harmaita vuoria ilmatilassa. Suuria cumuluspilviä, joiden jäiset kaaret kohosivat kohti taivaan syvää sineä.

Ojensin jäykän polveni. Lukuisat tunnit lentokoneen jalkatilassa eivät tehneet sille hyvää, mutta se hinta minun oli maksettava. Firmani ei sentään ollut kitsas. Matkustin lähes aina bisnesluokassa. Ei sielläkään ollut erityisen paljon tilaa, mutta huono polveni olisi pettänyt kokonaan, jos se olisi pitänyt ahtaa turistiluokkaan kahdeksaksi tunniksi lentäessäni Atlantin yli.

Olin tavannut Nathalien Moskovassa. Se tapahtui kummallisina vuosina vanhan ja uuden maailman välissä, kun järjestelmät kaatuivat kuin liukuhihnalla. Tapasimme Tanskan suurlähetystön vastaanotolla. Hän seurusteli etäisesti tuntemani

tanskalaismiehen kanssa. Tämä tanskalainen, Erik, työskenteli isossa vientiteurastamossa ja yritti laihoihin tuloksin myydä rutiköyhille venäläisille kinkkuja ja makkaraa korruptoituneen kauppaministeriön kautta. Huomasin Nathalien heti. Hän seisoi Erikin rinnalla, mutta katsoi muualle Erikin keskustellessa suurlähettilään kanssa. Tunsin suurlähettilään vain pintapuolisesti, sillä olin vasta kolmatta kertaa Venäjän ränsistyneessä, likaisessa ja masentavassa pääkaupungissa, enkä ollut aiemmin saanut tilaisuutta käydä Tanskan suurlähetystössä. Siihen aikaan työskentelin insuliinin parissa. Se oli ensimmäinen työpaikkani sen jälkeen kun olin valmistunut diplomi-insinööriksi. Olin suorittanut tutkinnon ennätysajassa. Ehkä opiskeluani siivittivät raivo ja uhma, koska onnettomuus esti minua jatkamasta armeijauraa, joka oli hädin tuskin päässyt alkuun. Olin 25-vuotias ja menossa naimisiin kuukauden kuluttua, mutta kun näin pienen tumman naisen Erikin käsipuolella, salama iski minuun. Nainen näytti korkeintaan 20-vuotiaalta. Hän vangitsi katseeni. Hän hymyili, ja hymy ulottui hänen silmiinsä. Se oli rakkautta ensi silmäyksellä. Ei, vaan se oli välitöntä seksuaalista vetovoimaa, joka kutoi huoneen poikki niin kipunoivia eroottisia lankoja, että sain silmänräpäyksessä kovan erektion. Se oli puhdasta, teeskentelemätöntä, eläimellistä himoa. Lähestyin häntä kömpelösti, mikä johtui sekä kiihkostani että polvestani, joka oli edelleen jäykkä. Kepistä olin luopunut pari vuotta aiemmin. Erik jutteli jonkun minulle tuntemattoman ruotsalaisdiplomaatin kanssa. Nainen otti askeleen minua vastaan ja nosti kasvonsa minua kohti.

”Hei. Mikä sinua vaivaa?” hän kysyi englanniksi.

Voiko ketään tuntea kokonaan? Tanskalainen Marcus Hoffman on ollut naimisissa vaimonsa Nathalien kanssa jo kymmenen vuoden ajan. Kun Marcus ja Nathalie lähtevät yhdessä käymään Nathalien kotimaassa Venäjällä, luvassa on kuitenkin jotakin muuta kuin laadukasta parisuhdeaikaa. Nathalie nimittäin katoaa jälkeäkään jättämättä. Pian Marcukselle selviää, että hänen vaimollaan on tausta, joka on ollut hänelle täysin tuntematon. Mies on kuitenkin päättänyt löytää vaimonsa – hinnalla minä hyvänsä.

“Jälkiä jättämättä” on hyytävä poliittinen trilleri, jonka tapahtumat sijoittuvat 2000-luvulle.

Leif Davidsen (s. 1950) on tanskalainen kirjailija, joka kirjoittaa erityisesti trillereitä. Koulutukseltaan Davidsen on journalisti, ja hänellä on pitkä toimittajan ura takanaan. Hän jättäytyi vapaaksi kirjailijaksi vuonna 1999. Davidsenilta on suomennettu teokset “Jälkiä jättämättä”, “Tähtäimessä” sekä “Kuubalaista verta”.